

Japonské kofuny a expedice Amaterasu

Na Zemi existuje mnoho staveb, které se dochovaly z dávných dob zaniknuvších civilizací. Věda je však buď připisuje pozdějším obdobím známých dějin, nebo je považuje za přírodní útvary, aby se nezměnila základní zavedená koncepce světových dějin. Nejčastěji se starověké stavby nazývají chrámy nebo hrobky a téměř všechny se připisují stavbám náboženského kultu.

Takové jsou i tajemné japonské kofuny. Věda je považuje za pohřebiště. Ačkoli neexistují žádné informace o tom, co bylo nalezeno uvnitř a zdali tam byli pohřbeni panovníci. Dosud jsou to pro turisty i badatele uzavřená místa. Za pohřebiště byly prohlášeny již dávno a jsou pod kuratelou japonské císařské rodiny, takže vše, co je tam povoleno, je přísně regulováno císařskou rodinou.

Nikdo neví, proč jsou ve tvaru klíčové dírky, nikdo nepředložil veřejnosti, co se tam v takzvaných pohřebních komorách našlo, pokud se vůbec něco našlo.

Země Japonska i kromě kofunů skrývá mnoho nevyřešených a zakázaných záhad. Například hi-tech megality: kámen Išimuro a kámen Masuda-no-Iwafun, kámen Iši-no-Hoden. Navíc se kousek od japonského pobřeží nacházejí tajemné ruiny megalitického komplexu Jonaguni. Všechny tyto kameny a ruiny zůstávají záhadou a jejich původ není vědě znám.

Ale v informačních polích nelze nic nezaznamenat a nezaregistrovat, co se stalo, jelikož jsou součástí samotné přírody, magnetismu planety.

Informace, které odtamtud získáme, samozřejmě stále nebudou akceptovány ani vědci, ani skeptiky. Možná se ale někdo přece jen zamyslí nad dávnou minulostí planety Země a jejími prastarými kameny.

Kdo a za jakým účelem postavil kofuny? Existují portály do jiných světů? Kdo byli japonští šintoističtí bohové? Odpovědi na tyto otázky přišly prostřednictvím vědomého snění, takže jim můžete věřit a můžete jim nevěřit. To ať si každý rozhodne sám...

...Takže. Růžové svítání ozářilo majestátní Fudži a její mlžný příkrov se začal pomalu rozplývat. Lehký vánek odněkud přinesl křehké okvětní lístky sakury a upustil je do vody. První sluneční paprsky se už prodírají pod hrbolatým můstkem a dopadají v duhových pramíncích.

...Ale nějaká neviditelná síla mě pozvedla nahoru. Dole byl můstek i růžové zahrady sakur. Sluncem zalité mraky pluly blíž a blíž, a mezi zelení dole se objevil zvláštní ostrov obklopený vodou. Byl celý pokrytý zeleným lesem a obrysy připomínal klíčovou díрку.

Nad kruhovou částí tohoto „hradu“ zapuštěnou do země je sotva viditelný mlžný vír, osvětlený slunečními paprsky.

Vida, už je blíž. V jeho centru náhle probleskla podivná duhová záře a zachytila mě v pulzujícím a rotujícím vzdušném tunelu. Takto byl vír vidět zevnitř.

Okamžik však uběhl tak, že nebylo nic možné zahlédnout. Před tunelem se objevila krásná zahrada. Kvetly v ní sakury, a břehy kanálu spojoval hrbolatý můstek. Tento můstek byl však mnohem úhlednější a půvabnější než ten před průletem tunelem. Třpytil se perleťovým leskem a vedl k prolamované besídce-pagodě na strmém břehu.

U paty besídky sedí... drak. Jeho dlouhé tělo se kroutí kolem vyřezávaného čtvercového sloupu a leskne se perleťovými šupinami. Zprvu přísný pohled jeho obrovských očí se však náhle změnil v laskavý a vlídný. Nějak jsem se totiž ocitla v těle ženy ve starobylém oblečení, podobnému japonskému...

Na prahu stavby se náhle objevila žena, rovněž ve starobylém japonském oděvu, pokrytém obrázky jemných šeříkových květů na pozadí jakéhosi důmyslného ornamentu. Kolem štíhlého pasu měla uvázaný široký černý pásek obi, a černé a tuhé lesklé vlasy měla svázané do drdolu a uložené v jakémsi vyřezávaném protáhlém pouzdře.

Usmála se a doširoka otevřela své černé mandlové oči. Ze rtů jí vyšla mumlavá řeč zapomenutého jazyka, pak ale přešla na telepatii, aniž by rozevřela rty. Nebylo třeba překladů z jazyků, vše bylo jasné a známé i bez vzpomínek na starobylý dialekt.

„Zdravím tě, sestro. Tady jsme kdysi žili, a ty jsi byla mou neteří.“

Vzpomínáš, jak jsme kdysi dávno, v dávných dobách, přišli na Zemi z tohoto našeho světa. Ale, bohužel, v té bitvě, která přišla nečekaně, jsme přišli o naše rodiče (viz téma: Jak japonští bohové přišli na Zemi).

Na Zemi se mi přezdívalo ta, která září na nebi neboli Amaterasu, tobě se říkalo panna šípů a meče, později panna šípů a štítu – Kamujatate (Kamujatate hime no mikoto).

Všechna tato jména nám však dali lidé na Zemi, kteří se s námi setkali, ve směsici se slovy našeho jazyka. Jako obvykle, lidé na Zemi začnou uctívat a hledat ochranu před přírodou a ostatními lidmi u těch, o nichž si myslí, že jsou silnější než oni nebo že mají nějaké schopnosti či předměty, které oni nemají. Ale na všechno si musíš vzpomenout sama a povědět nám o tom, proč jsme tam přišli. Je čas trošičku lidem odhalit, co si nepamatují a co jim je skryto.“

A vtom mi Amaterasu podržela před očima nádherný modrý krystal, který se rozzářil pestrobarevnou duhou.

Duhové paprsky pronikly mým vědomím, a to se náhle stalo jasným a čistým. V krystalu se vznášely dávno známé obrazy a výjevy.

A stejně jako tenkrát před dávnými lety to vidím znovu. Tohle je starý sál vyřezávaného dřevěného paláce. A jeho silné trámy nesoucí strop. V hloubi sálu se točí obrovská křišťálová koule zavěšená na křišťálových řetězech. Koule zablýskla rudým světlem. A já se rozběhla k ní.

Koule ukazovala vzdálenou, ale domovskou planetu. Nazvali jsme ji Tchi Kyu (Země).

Kdysi dávno se naši tělesní předkové zde v čertogu Draka vydali na výpravu do čertogu dvou světél neboli dvou sluncí na okraji galaxie. Tenkrát tam létaly různé rasy, aby zřídily dopravní uzel mezi světy. Příroda totiž rozhodla tak, že planety oné soustavy už měly přirozené portály, které bylo třeba jen technicky upravit pro komunikaci mezi světy v naší lóce (lóka – vesmír, svět nebo určitá jeho část) a mezi paralelními lókami (viz další témata).

Byly tu všechny kosmické rasy, které tyto cesty potřebovaly. A rozhodly se zvelebit i samotné planety, obdařivše je krásnými formami života, které přinesly ze svých míst.

Náš národ byl v příbuzenském vztahu s Lunbo, kteří tento svět objevili a plavili se tam skrze rozlehlé kosmické proudy na planetě I Chu, kterou později pozemšťané nazvali Faeton. My s Lunbo jsme měli příbuzné tělesné kořeny po dračí linii, ale jinak jsme se lišili. Jelikož oni byli ještě příbuzní s želvami, a my jako rasa jsme vznikli z velmi mnoha ras. Kromě draků byly v našem rodu jeřábi, ryby koi a kočky.

K tomuto mísení však docházelo ve světech zředěných, kde se humanoidní rasy rodí z nehumanoidních.

Takže v nejstarších dobách podle pozemského počítání se na Zemi vydala také expedice z našeho světa a jejich potomci tam zůstali žít, stavše se součástí národů Lemurie.

Když však Lemurie zanikla, část těchto lidí se zachránila poblíž portálů vybudovaných naším národem na polozatopených ostrovech. Tam se jim podařilo přežít i invazi našich přímých nepřátel - černých draků. Tehdy se mimochodem z naší planety také vypravil výsadek pomocníků, ale, bohužel, všichni zahynuli a jen nehumanoidní draci za cenu svých životů uchránili planetu a systém Tai Yu (Slunce) před zničením. Protože hvězda Ja Yu (Rádža Sun) zanikla a zůstaly jen planety, které mohlo Tai Yu udržet.

Éra černých draků otrávilších planetu však přesto pominula a po ní na povrch začaly vycházet zbytky civilizací, které se zachránily v podzemích. V těchto velkých epochách se Tellurijcům podařilo odvést část svého kontinentu, který se rozpadl ještě v éře dračích válek. A Šiva od něj odvezl Hindustán. Mnoho lidí však zůstávalo na zbytcích Lemurie, potápějící se do oceánu.

Existoval ještě jeden ztracený národ z Tellurie, který neplul na indickém kontinentu se Šivou, ale také nezůstal v té době vysušené zemi Uluru (viz téma: Zaniklá australská civilizace a záhada paralelních světů). Ano, odchod jednoho z národů z Uluru byl spojen s velkým suchem, které jednoho dne v Uluru vypuklo. Toto období se shodovalo s velkou válkou Atlanty s Boreou. Uluru tenkrát nepodpořila Atlantu, za což dostala klimatickou zbraní Atlantů, a to ještě před hlavním úderem Atlantidy na jádro planety, za účelem zničení země Sva či Boreje, jak se jí začalo říkat později.

Takže tento národ cestoval severně od Uluru a ocitl se pod působením Velké prolákliny. Tato proláklina byla proražena v epoše Velké zápalné oběti a nyní se jí na Zemi říká Mariánský příkop. Byla proražena obřím kamenem antisvěta v době zániku Ja Yu (Rádža Slunce).

Tento kámen antisvěta (viz další témata) pak pronikl do jádra planety, stav se vnitřním sluncem Agarty, která byla vybudována až mnohem později z nejstarších podzemí. Tato podzemí v převážné většině vznikla přirozeně během této katastrofy jako vzduchové bubliny v odloučených vrstvách zemské kůry. Tenkrát se tam vytvořily gigantické dutiny.

Částečně byla v těchto dutinách vybudována Lemurijci, aby se chránila před spalujícím jedovatým klimatem černých draků, usadivších se po této katastrofě zrovna na povrchu planety.

Místo tohoto průlomu v zemské kůře zůstalo v podobě hluboké jizvy Mariánské propadliny, a na dlouhou dobu tak docházelo k deformaci prostoru a času. Energie antisvěta proměnily toto místo v energetický trychtýř, nasávající vše, co tudy proplouvalo. Ti, kdo se do trychtýře mezi světy dostali, mohli být libovolně vrženi do paralelních lók nebo dokonce dematerializováni.

Tato díra nejenže narušila spojení mezi světy, ale stala se také přímou hrozbou prolomení antisvětových vědomí a různých druhů démonů do světlých lók, a také mohla vést k invazi temných civilizací, k jejich expanzi.

Černým drakům se však nepovedlo prorazit, protože drakům světla se podařilo superportál na čas uzavřít za pomoci vlastností dávných staveb, včetně staveb naší rasy, na ostrovech, které zbyly ze západní Lemurie. Drakům světla se podařilo vytvořit energetickou bariéru propojením perimetru kofunů. A právě ty byly naším zařízením, skrze které bylo možné prokládat interdimenzionální koridory do jiných světů a které byly vybudovány ještě v období Faetonu. Později, v době katastrofy zápalné oběti, však skončily na mořském dně spolu s Lemurií. Během velkého australského sucha na sklonku Uluru, vyvolaného Atlantány a jejich válkami o nadvládu nad planetou, část oceánu vyschla, a na jeho hladině se objevily ostrovy, které jsou dnes známé jako ostrovy Indonésie, Polynésie, a také Filipíny a Japonské ostrovy.

Část kofunů se znovu ocitla na povrchu a znovu vytvořila hrozbu vůči prolomení temných civilizací do světlých světů paralelních lók. Vždyť to byl právě oceán, jenž dlouhou dobu blokoval jejich činnost. Aby je oceán zablokoval, o to se svého času postarali zahynuvší světlí draci. Právě oni znemožnili otevření těchto portálů, dokud je zakrývaly vody oceánu. Postupně se však během velkého sucha v zemi Uluru začaly v oceánu vynořovat ostrovy, které oddělovaly Uluru od zemí Mu a Lu. A lidé ze severních nejsušších částí Uluru se začali stěhovat na ostrovy a postupně se přesouvali dál a dál na sever. Tam se ocitli v zóně vlivu energií antisvěta z Mariánského příkopu.

Pokřivený prostor je vrhl do sousední lóky, kde je prostor ještě těžší než svět, který se stal na Zemi v pozemské lóce po velkých katastrofách. Po několika epochách života v tomto světě se někteří z potomků Uluruánců (Australoidů), kteří tam propadli, dostali zpět do našeho světa na ostrovy, které se vynořily z oceánu, jenže mnohem severněji. Tak se ocitli v budoucím Japonsku, kde ještě žila hrstka těch, kdo s námi měli příbuzenský vztah, ale už velmi vzdálený.

V té době došlo ke zkáze Atlantidy a mnohé hyperborejské rody se v obavách ze zániku Boreje rozhodly odejít na nová území. Vždyť kolem Boreje se začala tvořit rozsáhlá ledová pole. A jedině krystal hory Méru ještě dva tisíce let zahříval samotnou Boreu.

Právě v tomto období se pomalu vynořovaly z propasti japonské ostrovy, znovu obnažující dávné kofuny.

Část rodů, které se vydaly za ledová pole tvořících se kolem Boreje, se ocitla také na ostrovech, a dosáhla i japonských ostrovů. Tam se setkali s domorodci, kteří se již skládali z mísících se našich dávných potomků a přišedších Uluruánců z Austrálie, prošedšivších těžkou lóku. Právě z jejich mísení vzešli Ainuové v oné vzdálené epoše, kdy krystal Boreje ještě zadržoval ledy.

A právě v oné epoše jsme se museli znovu vrátit k dávným portálům, neboť se vynořily z vod a staly se nebezpečnými pro jiné světy, s nimiž spojovaly pozemský svět.

Ale přesto bychom možná měli povědět i o samotném Mariánském příkopu...

Takže, velký kámen antisvěta, stav se Vnitřním sluncem Agarty (viz další témata), zanechal šrám v podobě tohoto příkopu nejen na dně oceánu, ale i v energetických strukturách planety.

Tento kámen přiletěl z hlubin antisvěta, překonav lomy v systému Nibiru, ozářiv se energií rir, aby se mohl projevit v našem světě. Byl speciálně připraven jako beranidlo Anunnaki z Nibiru, aby pro sebe ukotvili jednu z planet systému. Byl jimi vytažen z hlubin stvoření antisvěta nazvaným Samael (viz další témata). Tam byl spoután s nejtěžšími duchy antisvětové propasti, Leviatany, jak je znali Anunnakiové, a později jejich vyvolený národ. To jsou duchové-chobotnice takzvaných kosmických černých „vod“, které ve skutečnosti vůbec nejsou vodami, ale jen supertěžkým éterem podobným vodě, srovnáme-li vzduch a vodu co do tíhy a vlastností.

Takže, srovnáme-li běžný stav éteru se vzduchem, pak tento antisvětový těžký éter můžeme přirovnat k vodě. A v jeho hlubinách přebývají duchové leviatanů, kteří mají podoby z antisvětové materie, ale nikoliv fyzické, nýbrž něco na způsob astrální. A tyto formy se podobají monstrům s chapadly, strukturou blízkým obřím olihním - krakenům. Jenže tyto útvary jsou velké jako hvězdné soustavy. A drobné galaxie. A samotný Samael má velikost obrovské supergalaxie a skládá se z energetické strusky antihmoty různých úrovní a konzistencí minusových dimenzí. Jeho jádro má strukturu podobnou včelímu plástu, a kolem tohoto jádra je hustý mazlavý nebo bahenní svět (viz téma: Jaký svět slibuje Lucifer aneb příběh jedné bitvy). Kolem bahenního světa, jakožto obalu jádra Samaela, jsou tytéž supertěžké „vody“ obývané leviatany či démony této antisvětové formy.

Právě z tohoto prostoru byl vyjmut kámen antisvěta, stav se následně oním asteroidem, který pronikl Zemí v oblasti Mariánského příkopu a stal se vnitřním sluncem Agarty, slepiv se s jádrem planety černých hadů, která rovněž prorazila Zemi v epoše velké zápalné oběti, ale o maličko dříve, než spadl kámen. Jádro zůstalo ze spálené planety hadů a dopadlo na Zemi jako kámen, čímž zcela zničilo kontinent Lemurie (viz další témata).

Jeho pád byl počátkem invaze černých hadů a nastal současně se smrtí Ja Yu (Rádža Slunce).

Kámen Leviatanů vytvořil energetické spojení se světem černých „vod“ v antisvětě a projevil na Zemi jednoho z démonů - Cthulhu, který stanul na stráži v portálu antisvěta vytvořeného tímto kamenem v jádru Země.

Nikdo nemohl odolat takovým útokům. A nouzové signály od kofunů se ztratily ve vesmíru a do našeho světa nedorazily.

Mnohokrát obletěli galaxii, než se rozzářila velká koule v našem chrámu. Ukazovala však obraz vzdálené minulosti. Už dlouho jsme věděli o ztrátě cest do pozemského světa a o jejich uzavření dračí civilizací během dračích válek. A bylo zvláštní, že se k nám nějakým způsobem dostaly až nyní.

Konečně jsme si uvědomili, že byl vyslán nový signál kofuny, ačkoli měly být utlumeny. Teleportační „cesty“ však nefungovaly jako dřív. To nám dávalo naději, že ještě není všechno ztraceno a „antisvětáci“ nebudou schopni projít do našeho světa a dalších světů. Třebaže jsme nevěděli, zdali nějaký svět zůstává v ohrožení, a nevěděli jsme, co se děje s kofuny a jejich ovládacím „panelem“ - kamenným komplexem portálové komunikace, který ovládal všechny kofuny.

I když dnes už víme, že tento objekt je stále pokrytý vodami oceánu a na Zemi je známý jako podvodní megality nebo terasy Jonaguni.

Tenkrát byl vyslán nový signál největším z kofunů - hlavním portálem, který se nyní v Japonsku nazývá Hrobka císaře Nintoku (**Daisen kofun v Sakaii**).

A zřejmě to bylo způsobeno otřesy zemského jádra, které Atlantáné zasáhli svými zbraněmi. To mohlo zcela probudit portály kofunů. Proto bylo rozhodnuto vydat se k Zemi pomocí vesmírných lodí, které dokázaly svinout prostory, a tím zkrátit cestu. O zániku Atlantidy jsme se však dozvěděli až po příletu na Zemi.

...A znovu si vzpomínám na ten den, kdy Izanagi - otec Amaterasu, začal dávat dohromady expedici. A vzpomínám na ten černý vesmírný oceán plný hvězd slévajících se do jednoho bodu, kdy loď poslušně stlačovala prostor a prorážela vrstvy éteru. A vzpomínám si na ten strašlivý výbuch v okně velkého průzoru, když se odnikud objevila podivná konstrukce a zničila loď otce a matky Amaterasu. Všude se nesly ohnivé chomáče, a další obětí se stala loď mých rodičů. Jejich těla se v tom ohni okamžitě vypařila, ale nějakým zázrakem se mi přesto podařilo ten stroj Anunnakiů sestřelit plazmovým paprskem a nasměrovat loď k Zemi ve stopách Amaterasu (viz téma: Jak japonští bohové na Zemi přišli).

Měli jsme úplnou flotilu 108 lodí, ale jen 11 se podařilo přistát. Ostatní padly v boji s Anunnaki, kteří vyletěli z orbitálních základen a z Měsíce, odkud ovládali blízkozemní prostor a podle všeho nás vystopovali pomocí své techniky a rozhodli se nás nepustit na planetu.

Boj byl strašný a nečekaný, ale přesto se nám podařilo zničit hlavní mateřskou loď, která na nás zaútočila tisíci bezpilotními zařízeními a magnetickými sítěmi, které zcela vyřadily navigaci. Zůstala pouze vizuální kontrola očima, vždyť všechny přístroje selhaly.

Ale ta obrovská mateřská loď byla vidět i tak. Zatímco jsem se vyhýbala nárazu zařízení řízeného odtud, podařilo se mi pak provést ostrý sestupný manévr k povrchu planety do zóny mimo dosah anunnakijských zařízení a použít paprsek dlouhého dosahu. Ten rozpáral břicho stanice, z níž byly ovládány robotické lodě, a tehdy se Amaterasu a dalším našim bojovníkům, kteří ještě žili, podařilo mateřskou loď definitivně dorazit, rozřezající ji na kusy.

Jak jsme se později dozvěděli, Anunnakiové budovali svou síť kolem systému Tai Yu po celé věky, aby pozemšťanům nikdo nemohl pomoci. A dokonce i mocná Atlantida před nimi sklonila hlavu a rozhodla se stát jejich vazalem a nástrojem ke zničení ostatních civilizací. Vládci Boreje a země Mu i jejich drobnější spojenci

by raději zahynuli, než aby se stali otroky anunnakijských vetřelců, a rozhodli se bojovat až do konce s Atlantány jako s nástrojem Anunnaki. Sami nebyli schopni Anunnaki porazit poté, co ti se částečně zmocnili ovládnutí planety na Kailásu (viz další témata). Nepodepsali však s Anunnaki smlouvu, jako to udělali žreci Atlantidy. Smlouvu o vlastnictví planety a jejích zdrojů.

...Posvátný krystal hory Fudži pulzoval v údajích lodních přístrojů, dáváje signály „klíčovou dírkou“ největšího kofunu. Právě tento slabý signál nám umožnil vstoupit do systému Tai Yu navzdory magnetické pasti Anunnaki.

Pomocí našich přístrojů jsme zesílili zvláštní proudy energií portálu kofunu, abychom ochránili naše přistání, a mohli tak dosednout.

Anunnaki se již nepokusili zaútočit a po jejich přítomnosti na těchto ostrovech nezůstaly žádné stopy. Opuštěná divoká země, kterou kdysi obývala vzkvétající civilizace, nás nyní vítala bezútěšnými skalisky a kouřícím vrcholem Fudži na obzoru. Anunnaki už věděli, že žádná loď nebude schopna překonat jejich magnetické pasti a dostat se ze systému Tai Yu, vždyť jistě už musí mít všechny své síly v pohotovosti. A tady, na planetě, nechtěli bojovat, aby nezničili své laboratoře a základny, vždyť viděli, že i my máme velmi silné zbraně a nevzdáme se bez boje. Prostě čekali na naše akce a zřejmě ještě doufali, že využijí portál prastarého kofunu, pokud bychom ho otevřeli pro své potřeby. Čekali na to, vždyť neznali klíče k jeho otevření a velmi je chtěli poznat.

Na ostrovech jsme se setkali s naprosto zdivočelými lidmi oblečenými do zvířecích kůží. Ale některé obrazce na jejich oděvech a tetování byly stále rozpoznatelné. Vyskytovaly se i na našich tělech, i na našem oblečení.

Když místní viděli naše tetování, začali padat tváří k zemi, jako bychom byli jejich bohové, kteří se vracejí z nebe. A vůbec nechtěli pochopit, že jsme stejní živí lidé jako oni.

Nicméně však bylo mezi nimi velmi mnoho těch, kdož měli zuby vyčnívající značně dopředu. Nesprávný zvířecí skus je činil nevzhlednými na pohled.

Jak jsme zjistili, byl to výsledek experimentu Anunnaki, kteří mísili starověké rasy částečně se zvířaty, ale nejspíš ani ne se zvířaty, nýbrž s nízce vyvinutými agresivními rakšasy, jejichž rasu se Anunnaki velmi dlouho snažili přetáhnout na tento svět ze sousední nízké lóky. Právě oni se později stali pohromou jižního Hindustánu a Lankapury, a právě oni začali aktivně osídlovat suchem vylidněnou zemi Uluru (Austrálie).

Někteří z ostrovanů si to zřejmě přinesli ještě z Uluru, nebo možná získali cizí geny dlouhým blouděním v paralelní těžké lóce poté, co uvízli v pokřivených prostorech portálu antisvěta v oceánu (Mariánský příkop).

I když jsme mezi nimi potkali i ty, kteří uctívali posvátného medvěda jako totem. Byli spřízněni se ztraceným rodem Hyperborejců, kteří se rozhodli překročit ledová pole, oddělující Boreu od zbytků země Mu, která se kvůli extrémním

mrazům a následnému velkému hladomoru také ponořila do jakési doby polokamenné.

Všechny tyto smíšené kmeny si říkaly Ainu. Přestože se odedávna mísili, nyní velmi ctíli svá rodová společenství. Velmi často se střetávali ve válečných potyčkách, zabíjeli se navzájem o území patřící různým rodům, a zoufale se zdráhali brát si za manželky ženy ze sousedních rodů, což možná také vedlo ke krvesmilstvu a onomu podivnému skusu u mnohých. Jak sami vyprávěli, tomuto urputnému odporu k dalšímu mísení je naučili bohové, za které, jak se ukázalo, považovali Anunnaki, kteří se jim občas zjevovali z nebes v létajících aparátech. To oni jim vštípili strach ze smrti a před životem mimo jejich vlastní rod. A ti, kdo se narodili ze smíšených rodů, byli údajně navždy ztraceni v oceánu chaosu. Chaos reálně srovnávali s oceánem, a démony v něm žijícími s démonem Cthulhu a podobnými mořskými nestvůrami, hydrami a mnohonohými měkkýši.

...Jak jsme zjistili, od potopení Atlanty uplynulo asi pět set let. A samotná Hyperborea se ještě držela za ledovými poli, ale i tam nastala éra velkého úpadku a většina technických zařízení se po zničení systému vesmírných modulů a zničení pozemních stanic s nimi spojených stala zcela nepoužitelným železem. A dokonce to došlo tak daleko, že Boreánci začali opět používat tažná zvířata. Jenom krystal hory Méru stále ještě zahříval jejich země, ale očividně s každým dalším rokem ochaboval.

Naším úkolem bylo zcela uzavřít portály, které naše civilizace budovala, abychom zabránili civilizaci vetřelců v cestě do paralelních světlejších lóck a dalších vesmírných světů v naší lóce. Neexistoval způsob, jak od nich tento svět získat zpět. Ledaže by byl v této válce zcela zničen, což by mohlo vyvolat samovolné otevření mnoha portálů vybudovaných ještě Lunbo a Asury (viz další témata) a průlom vetřelců dál do vesmírných světů.

A tak jsme bez dlouhého přemýšlení začali pracovat s mechanismy portálů. Dobře jsme věděli, že Anunnakiové s pomocí své techniky pravděpodobně monitorují naši práci a doufají, že portály aktivujeme a že jejich prostřednictvím přiletí flotila, kterou se už připravovali přivítat ve svých magnetických pastích se souběžným průnikem do jiných světů skrze naše portály.

My jsme však začali rozebírat starověké konstrukce, roznášejíce jejich kamenné megalitické díly do různých částí země podobně jako kameny. Některé z těchto kamenů dodnes leží na japonské půdě a svými tvary vzbuzují rozpaky u vědců. Těmto kamenům dali lidé dokonce jména: Iši-no-Hoden, Masuda-no-Iwafun a jiné...

Anunnaki si mysleli, že vytváříme nové portály, nebo že budeme vyměňovat jejich díly, nikdy nepochopili mechanismus samotných portálů.

Hodně nám však pomohlo, že by stejně nebylo možné portály plně aktivovat, dokud bylo jejich hlavní řídicí centrum zaplavené. A to se stále nachází na dně oceánu u pobřeží Jonaguni. Ale podařilo se nám odtamtud vynést potřebné

kamenné díly a některé z nich rozbít, aby tyto mechanismy už nikdo nikdy nespustil ke škodě planety a soustavy Tai Yu.

Anunnaki čekali velmi dlouho, ale stejně nepochopili, co děláme. A tehdy bylo uneseno podvodní vozidlo bratra Amaterasu Susanooa. Susanoo byl Anunnaki zajat a poslán do oblasti vlivu démona Cthulhu, kde ho děsili strašlivými obrazy antisvěta a donutili ho říct, že jsme všechno rozebrali a v podstatě zničili portály.

Susanoo ze strachu a hrůzy z pekla i z tělesného a duchovního utrpení v něm Anunnaki hodně odevzdal.

Poté byl poslán zpět jako špeh, a začal po Amaterasu požadovat nemožné, totiž stát se jeho ženou a založit zde božský rod. Po zničení portálů jsme se nemohli vrátit do naší vlasti. Rozhodl se, že ze sebe pro místní obyvatele udělá boha, vždyť oni už nás za bohy považovali, ať jsme se je snažili přesvědčit o opaku sebevíc.

Ale byl to její vlastní bratr, takže to bylo nemožné. Ačkoli mezi místními obyvateli začal rozšiřovat právě tyto historiky o bozích a o tom, že je ženatý s Amaterasu, protože oni ctili pouze takové svazky za účelem pokračování rodu, nikoli jako bratrské. A místní lidé mu ochotně uvěřili, jelikož z nějakého důvodu byli ke smilstvu velmi náchylní, ale přistupovali k němu rituálně a tradičně. Mnozí z nich byli polygamisté a často se ženili se svými blízkými příbuznými ženského pohlaví. Zřejmě jim to zůstalo od dob strávených v té těžké lóce. Nebo možná kvůli pevnějším rodovo-kmenovým vztahům, upevněným rodovou magií připoutání ducha ke svému rodu. Všude byly rozvinuty tyto černomagické rituály připoutání ducha k rodu, aby se neztratil v posmrtném světě.

Nechtěli vědět o reinkarnacích, i když o nich slyšeli. Často se nás ptali, jak se jim vyhnout, neboť je považovali za intriky démonických sil. Přesně tak, bojující proti těmto intrikám, snažili se spojit do rodu, aby je démonické síly chaosu od sebe neoddelily v příštím vtělení nebo mezi vtěleními. A ve svém pozemském životě se neustále obraceli ke svým předkům, které nepouštěli od sebe, a také jejich duchy spoutávali zvláštními rituály.

Já i Amaterasu jsme se jim snažili vysvětlit spoustu věcí, ale nebylo to nic platné.

A jak se ukázalo, její vlastní bratr padl a zradil nás. Stal se služebníkem Anunnaki a jednoduše využil jejich záštity k získání moci nad lidem Ainu, který nás ctil jako bohy. Role božstva se mu velmi líbila.

Ale Anunnaki ho nenechali jen tak odejít. Na základě smlouvy s nimi se stal špehem a začal jim předávat informace o tom, co děláme, a o našich možnostech otevírat portálové koridory na jiné planety nebo do jiných lók.

Když to Amaterasu zjistila, rozzuřila se. Krystal z jednoho z kofunů totiž zmizel. Nestihli ho včas zničit. A jak se ukázalo, Susanoo ho předal Anunnaki, respektive ne jim, ale osmihlavé příšeře z oceánu, kterou Anunnaki poslali z Velké prolákliny (Mariánského příkopu). Velká proláklina byla poměrně daleko od pobřeží, příšeřery jí však překonávaly velmi rychle a často děsily místní obyvatelstvo.

To bylo hrozné, vždyť krystal v rukou Anunnaki mohl planetě značně uškodit.

A pak si Susanoo najednou uvědomil, co provedl. Vrhel se tedy ve své lodi-batyskafu do oceánu, aby příšeru pronásledoval.

Setkal se s ní ve vlnách a došlo k příšernému boji. Susanoo porazil draku podobnou hydru tím, že ji rozsekal na kusy svým ohnivým mečem. Krystal však nenašel. Když se vloupal do netvorova doupěte, našel tam jen podivný výsuvný meč, který dokázal vystřelit paprsek na velmi dlouhou vzdálenost. Poté, co se dostal z doupěte, daroval meč své sestře Amaterasu. Krystal se však ztratil. Začali jsme se připravovat na expedici do hlubin Propadliny, abychom krystal kofunu zničili.

V pověrách Ainů se Velké propadlině na okraji jejich světa říkalo Velká jeskyně temnoty, v níž prý pokaždé zahyne slunce a nastává období dešťů ze slz bohů pro něj.

Nakonec jsme se tam vydali, ale ne všichni. Část naší výpravy zůstala na ostrovech. Batyskaf byl stále funkční, a tak se nám podařilo sestoupit do hlubin mořského podsvětí. Cestu nám blokovalo spousta příšer, ale ohnivé dělo si s nimi úspěšně poradilo.

Když batyskaf vjel do jeskyně téměř u samého dna v naprosté tmě, náhle se před námi rozzářilo nejjasnější světlo.

Tisíce světél z obrovské vesmírné ponorky osvětlovaly náš batyskaf. Ale ta loď byla skutečně obrovská. Jak se později ukázalo, byla to podmořská brána do obrovské základny Anunnaki, která sahala neznámo kam hluboko do podzemí. A jak se ukázalo, čekali na nás a opět nám podstrčili nějakou smlouvu.

Tady už voda nebyla a my museli opustit batyskaf.

Ošklivé vrásčité šedivé obličejové anunnakijských slouhů požadovaly, abychom vystoupali po obřích schodech k jejich pánovi.

V obrovském sále z černošedého kamene stály tisíce baněk s různými monstry uvnitř. Za nimi byla celá stěna akvária, nebo spíš jen průhledná stěna do oceánu. Tam se v černém šeru zmítala obrovská olihni podobná příšera Cthulhu a vypouštěla jedovatá mračna. Byl zcela ovládnut Anunnaki. Vtom se však šedý vrásčitý konvoj rozestoupil a k nám vyšli vysocí bělovlasí lidé s ocelovými, téměř nemrkajícíma očima. Byli to samotní Anunnaki v generovaných tělech z genofondu Atlantidy.

Pochopili jsme, že pán základny tady nevelí, ale že jsou podřízeni zdejší neviditelné vládě, jejíž představitelé se zde projevují v podobě hologramu.

Pán této základny si říkal Tenazuchi. Vyšel ze svých komnat, opíraje se o kovovou hůl s blýskavou hlavicí.

A pak jsem si uvědomila, že v holi je náš krystal z portálu. Myšlenkami jsme rozuměli řeči, a tak jsme poznali, co Anunnaki chtějí. Přinesli zlatý svitek smlouvy,

podle níž se zavazujeme znovu sestavit portál velkého kofunu a v přítomnosti Anunnaki do něj vložit krystal pro umožnění výpravy Anunnaki do kteréhokoli ze světů, který si budou přát. Za to nám byla udělena svoboda a vláda nad divochy na ostrovech jako bohů, samozřejmě s plnou podřízeností Tenazuchimu jako místodržiteli tohoto území z říše Nibiru v pozemské kolonii.

Ve snaze odčinit svou těžkou vinu, Susanoo mrštil smlouvu na dlažbu podlahy. Vzápětí ho zasáhl zelený paprsek jednoho z Tenazuchiho bodyguardů.

V okamžiku shořel na popel, naplniv křikem ohromný sál. Nikdo se však nepohnul. Pro Anunnaki to zřejmě byla běžná věc.

Tenazuchiho mrtvolná tvář se zkrivila do odporného šklebu. Stiskl tlačítko na zařízení, které přenášelo jeho myšlenky.

„Doufám, že teď budete vstřícnější,“ zablikal přístroj modrými záblesky.

Uvědomili jsme si, že není cesty zpět. Anunnaki nám nemohli číst myšlenky, to jsem poznala, jakmile jsme se dostali na jejich základnu.

Krystal portálu v holi té příšery stále blikal. A musel být zničen za každou cenu, bez ohledu na následky. Nemohla jsem však nepozorovaně vytáhnout ohnivou šipku. Ano a Tenazuchi a jeho ochranka četli každý náš pohyb. Vtom Amaterasu vytáhla meč, který jí dal Susanoo, a bleskurychle se jím ohnala po Tenazuchim. Ve zlomku okamžiku, zatímco Tenazuchi couval a jeho strážé vrhaly na Amaterasu smrtící paprsky, jsem stačila vrhnout ohnivou šipku neboli rotující šíp šuriken po krystalu.

Krystal vzplál, ozářiv všechno kolem. Příval ohně vytrhl Tenazuchimu hůl z rukou. V příštím okamžiku se mi jako ve zpomaleném filmu podařilo spatřit jeho tvář zkřivenou hrůzou, jak byla náhle roztrhána na kusy. Mnozí ze strážných se rozprchli, mnozí z nich padli mrtví opodál hořice jako křoví, Amaterasu byla pryč, jen hrstka popela a zbytky ohořelého meče ležely na roztékajících se a prosakujících deskách podlahy. Náhle mě zasáhla strašlivá rána a ohnivá stěna se změnila v příšernou bolest, kterou přerušila naprostá tma a bezhlučnost.

...Ale tu svět znovu zaburácel za zvuku ohnivých výbuchů, do sálu se nahrnula voda, ale já už jsem byl bez těla a potkala jsem poloprůhlednou Amaterasu, která tu byla také.

Neslo nás to někam nahoru za hranice hořící základny skrze tloušťku kamenů a vody tam, kde svítilo slunce.

Ale Susanoo s námi nebyl. Jeho ducha to odneslo jinam... I když se mu podařilo odčinit alespoň něco. Ale nejdůležitější bylo, že se nám podařilo zničit krystal. Což znamená, že jsme zvládli udělat všechno tady. Všechno jsme zvládli.

Na ostrovech byli ještě členové naší výpravy, ale věděli, že se nemohou vrátit. Dál žili s domorodci a snažili se jim říct pravdu o světě.

Nakonec se jedna z nich provdala za místního náčelníka a z nich vzešel rod budoucích japonských císařů. Jeden z jejich potomků jménem Nintoku se však ve své pýše rozhodl, že si zřídí hrobku ve velkém kofunu.

A když pak zemřel a průvod s jeho tělem vstoupil do tunelů kofunu, duhový vír je všechny rozpustil, ty, kdo dorazili až do hlavního sálu, kde se nacházel portál.

A ti, kdo nedošli až tam a přežili, začali vyprávět o vzestupu Nintokua a o tajemství kofunů. Později se do světa předků snažili dostat i další císaři, kteří snili o vzestoupení, jak si mysleli prostřednictvím kofunů spolu se svými smrtelnými těly. Neuvědomovali si, že dochází pouze k dematerializaci těl, ale ne k vzestoupení ducha...

Duch odešel jako vždy tam, čemu odpovídal svými skutky a svou podstatou, ať už byl pohřben jakkoli.

...Mnohé bylo převzato lidmi z příběhů našeho národa, ale mnohé bylo, bohužel, po tělesné smrti posledního z nás na této zemi divoce zkresleno...

Příběhy o našem životě se změnilly v podivné mýty, neboť lidé nikdy nepochopili, kdo jsme byli a proč jsme přišli do jejich světa. Vůbec nic nechápali o jiných světech a portálech a míchali své prastaré dětské představy o světě s našimi jmény. A opět se našli tací, kteří vše překládali do vulgárních pohádek a krvesmilných příběhů, vymýšlejíce si báchorky o našich rodinných vztazích, které nikdy neexistovaly. Bohužel, divošské vnímání zůstalo v mýtech o nás a našem objevení se na územích této země.

Ale hlavní úkol v té době byl přesto splněn...

...Před očima mi náhle znovu zazářil nádherný modrý krystal, a objevilo se světlo vyzařující úsměv Amaterasu...

„Až mnohem později, v těchto dnech 21. století, byl zničen démon Cthulhu, a dokonce i ten, kdo ho poslal spolu s kamenem antisvěta - netvor z hlubin vesmírného pekla Leviatan. Zničit je bylo možné, až když se mnozí z nás stali duchy-blesky, ale to už je jiný příběh...“ řekla ona, aniž by roztáhla rty, a zmizela v mlze. Na místě, kde se nacházela, zůstaly jen růžové okvětní lístky sakury. Ale i ty popadl duhový vír a odnesl je tam, kde se stále bělá kužel posvátné Fudži...

Zapsala Valeria Kolcova 16.09.24

Masuda-no-Iwafun

Ishi-no-Hoden

Ishimuro

Megalit „sarkofág“

Podvodní ruiny Jonaguni

Podvodní ruiny Jonaguni